

HỒI 53

KHIẾU HÓA ĐẠI YÊN

Nhìn lại thì thấy ba lão khiêu hóa tuổi trạc lục tuần. Chính là ba vị trưởng lão của Cùng Gia bang, Phong Trần tam cái.

Phong Cái Chử Lương nhìn thấy bang chúng tay cung tay đao điệu võ dương oai liền quát lớn:

- Các ngươi lui ra! Với chút nghề vặt của các ngươi mà cũng đòi ngăn cản Lôi đại hiệp?

Tất cả bang chúng nghe tướng lão trách mắng thấy đều khom mình thi lễ, xong biến đi mất hết.

Phong cái hướng về Lôi Chấn Viễn thi lễ nói:

- Bọn thuộc hạ không biết nên có điều mạo phạm, mong Lôi đại hiệp lượng thứ!

Lôi Chấn Viễn nghiêm nghị nói:

- Bằng vào mối giao tình mười mấy năm giữa ta và ba vị bất tất phải khách sáo.

Nhưng không biết sao Cùng Gia bang các ngươi đi khắp thiên hạ giờ lại khai Hương Đường ở chốn tối tăm này?

Trong Phong Trần tam cái thì Lung Cái vì bị điếc bẩm sinh nên lão cũng ít khi nói chuyện, còn Tửu cái thì suốt ngày chẳng lúc nào tĩnh, vì vậy mỗi khi có việc cần phải đối đáp với người ngoài đều do Phong cái đảm trách.

Phong Cái nghe hỏi, mỉm cười đáp:

- Nơi đây không tiện nói chuyện nhiều, mời chư vị vào trong ta bàn việc sau.

Lôi Chấn Viễn cười lớn nói:

- Bọn ta đi đường từ sáng sớm đến giờ chưa có gì bỏ vào bụng. người thủ nghĩ coi Cùng Gia bang các ngươi xưa nay xin cơm thiên hạ ăn. bọn ta làm sao có thể xin ăn của người ăn xin được.

Phong Cái trợn mắt nói:

- Ngươi nói cái gì vậy? Người ăn xin bọn ta tuy nghèo nhưng chưa mất lòng hiếu khách, không lẽ không mời nổi mấy người các ngươi một bữa cơm?

Tửu cái Phương Bất cũng nhướn đôi mắt say lờ đờ nói:

- Lôi Phong Tử ngươi mà còn thoái thác nữa thì từ nay không coi ngươi là bằng hữu nữa.

Nói xong Lôi chiếc hồ lô sơn đỏ to tướng đeo sau lưng ra, vỗ vỗ vào hồ lô tiếp:

- Đừng thấy lão khiêu hóa ta nghèo, trong hồ lô này còn hơn mười cân Quý Châu ma đào đủ để cùng Lôi Phong Tử người cạ ba chăm chén.

Lôi Chấn Viễn cười lớn:

- Cung kính không bằng tuân lệnh, ngày hôm nay đành làm phiền ba người rồi.

Tiếp đó Tam cái đi trước dẫn đường, đi chừng hơn chục trượng nữa thì quẹo trái, đi một lúc nữa thì thấy trước mặt là đồng trống, nhìn không thấy điểm cuối. Ngay trước mặt là một tòa nhà lớn, kiểu kiến trúc trông như miếu vũ, nhưng lại không có tượng thần.

Vừa bước vào cổng, trong khoảng sân rộng đâu đâu cũng nhìn thấy khiêu hóa tử.

Thấy Tam cái dẫn khách đi vào thấy đều đứng dậy thi lễ trông rất cung kính.

Vượt qua khoảng sân rộng thì đến một đại sảnh đang có mười mấy vị lão khiêu hóa ngồi, chắc là những nhân vật có địa vị tương đối cao của Cùng Gia bang.

Trong cùng của đại sảnh, đối diện với cửa lớn treo một bức trướng họa một hình nhân, hình nhân là một lão khất cái áo quần rách vá chằng vá đụp gương mặt gầy gò nhưng rất oai nghiêm, tóc bạc cắt ngắn tua tủa như lông nhím. Phía trên bức họa đề:

"Khai phái tổ sư Trung châu Thần cái Đàng Triều Tông".

Phía dưới đề:

"Cùng Gia bang đệ nhị đại đệ tử Đan Thanh diệu thủ Tề Bách thực họa".

Quả nhiên không hổ danh là Đan Thanh diệu thủ, bức họa cao hơn trượng được vẽ sinh động tựa như người thật, cứ tưởng người trên trướng sắp bước ra ngoài vậy.

Trước bức họa bày hương án hoa quả, trong lư hương khói trầm chậm rãi vươn lên, không khí vô cùng thâm nghiêm.

Ngồi hai bên hương án, một bên là An Lạc công tử phong lưu xuất chúng, bên kia là Đoạn Phương công tử trong lớp áo vải, vẻ mặt tuy phong trần nhưng cũng lộ nét tuấn dật hơn người.

Không ngờ hai vị võ lâm đại công tử cũng có ngày ngồi chung lại với nhau thế này.

Triển Bạch ngạc nhiên nhưng chờ đến khi chàng nhìn thấy một cảm y thiếu nữ ngồi sau lưng Đoàn Phương đang dùng ánh mắt lạ lùng nhìn mình thì chàng thật sự kinh ngạc.

Cảm y thiếu nữ không ai khác chính là Uyển Nhi. Một cảm giác xót xa thoáng qua trong lòng, nhưng nghĩ lại nếu Uyển Nhi tác hợp được với Đoàn Phương thì sẽ làm giảm bớt tình nghiệp cho mình. Bởi vậy cảm giác xót xa lập tức biến mất...

Đoàn Phương công tử cũng ngạc nhiên đến ngẩn người, chàng không thể ngờ được Triển Bạch lại xuất hiện ở đây.

An Lạc công tử thì khoáng đạt hơn, bởi chàng có chí lớn muốn tóm thâu thiên hạ xung bá võ lâm. Trong mắt chàng Triển Bạch là nhân tài kiệt xuất. Từ lâu đã có ý định lôi kéo về dưới trướng của mình, nên vừa nhìn thấy Triển Bạch vội đứng dậy, cười lớn nói:

- Thật không ngờ lại được gặp Triển huynh! Hạnh hội?

Uyển Nhi cũng đứng dậy thi lễ với Lôi Chân Viễn, sau đó đến bên Mộ Dung Hồng, tỉ muội hàn huyên.

Lôi Chân Viễn cũng ngạc nhiên, không ngờ buổi tụ họp của Cùng Gia bang lại do hai công tử phú gia chủ trì, lại không ngờ Uyển Nhi có mặt ở đây.

Lão ngạc nhiên nhìn Uyển Nhi hỏi:

- Uyển Nhi? Người sao cũng có mặt ở đây?

Uyển Nhi tươi cười:

- Điệt nữ bị lôi đến đây làm khách!

Vừa nói vừa liếc xéo Triển Bạch một cái.

Triển Bạch dù có khờ khạo đến mấy cũng hiểu được ý tứ sâu xa của câu nói ấy.

Chàng bỗng dựng thờ phào một cái, thì ra Uyển Nhi không phải đến vì Đoàn Phương...

Lôi Chân Viễn chợt nhớ ra một việc, mấy năm trước có tin đồn đãi bang chủ Cùng Gia bang là Thanh Trúc Tẩu đột ngột truyền vị cho Đoàn Phương công tử mà không rõ nguyên do. Nay mới biết lời đồn đãi ấy xác thực.

Lôi Chân Viễn nghĩ đến đây đưa mắt quan sát Đoàn Phương một lúc. Thấy chàng tâm thần bất định, hết nhìn bên này lại nhìn bên kia ra vẻ ngồi không yên chỗ. Lôi Chân Viễn ngầm nhận xét, người này tuy tuấn mạo phi phàm nhưng không có cái khí phách của một người lãnh tụ quân hào. Lão bất giác thờ dài...

Bỗng thấy Đoàn Phương cau mặt nói:

- Tại sao khách mời đến giờ này còn chưa tới đủ?

Câu hỏi băng quơ của Đoạn Phương khiến Tam cái thất sắc, Phong Cái ôm quyền đáp:

- Thịnh thiệp đã được đưa tới nơi, khách cũng hồi âm báo là sẽ đến dự hội, nhưng giờ này còn chưa đến. Quả thực không hiểu vì sao?

Lúc này Tử Cái cũng tỉnh hẳn, nghiêm nghị nói:

- Hay là đã xảy ra chuyện gì rồi?

An Lạc công tử cầm quyển sách không lúc nào rời tay, vỗ vào tay kia đánh bốp một tiếng nói:

- Hay là tin đã bị lộ ra ngoài nên bọn chúng đã hạ thủ trước.

Đoạn Phương công tử liếc An Lạc công tử một cái sắc lèm, khiến An Lạc công tử im bật.

Nhữ Quốc Hùng nhìn thấy cảnh này khẽ chạm vào tay Lôi Chấn Viễn một cái.

Lôi Chấn Viễn cũng đã phát hiện ra điều bất tiện, cao giọng nói:

- Nếu quý bang đang giải quyết việc riêng thì bọn ta cáo từ?

Dứt lời quay lại nhìn mọi người tiếp:

- Chúng ta đi.

Dứt lời lão giũ tay áo đứng dậy.

Uyển Nhi cũng đứng lên nói:

- Uyển Nhi cũng đi với Lôi đại thúc.

An Lạc công tử thấy mọi người định bỏ đi, vội đứng dậy nói:

- Chư vị, xin lưu bộ! Chờ lát nữa có việc cần thương lượng!

Phong Cái cũng lên tiếng lưu khách:

- Dù sao thì cũng mời chư vị lưu lại qua đêm nay, sáng mai rồi hẳn đi!

Nhưng tính tình Lôi Chấn Viễn hễ nói một thì không chịu nghe hai.

Bồng Tử Cái nhìn lão quái lớn:

- Người muốn đi cũng được, nhưng phải ăn một vài con "khiếu hóa kê", uống một vài chung Mao đài tửu rồi mới đi được.

Lôi Chấn Viễn nghiêm mắt:

- Thịnh tình của tửu quỷ người, Lôi mỗ tâm lãnh, ngày khác sẽ đến quấy rối người sau.

Phong Cái trầm giọng quát:

- Lôi Phong Tử người coi khinh ba lão khiếu hóa này đến như vậy sao?

Lôi Chấn Viễn ngẩng cao đầu - Với ba lão quỷ các ngươi thì Lôi Chấn Viễn này có chết đến nơi cũng chẳng cau mày. Nhưng đảng này, hừ!

Phong Cái cảm thấy vô cùng khó xử, biết bang chủ đã làm cho Lôi Chấn Viễn nổi nóng. Nhưng Đoạn Phương công tử đã là bang chủ, địa vị tam cái trong Cùng Gia bang dù cao cũng không thể trách tội bang chủ.

Đoạn Phương công tử bỗng lạnh lùng lên tiếng:

- Kẻ đến tự đến, muốn đi tự đi. Trung Nguyên võ lâm nghĩa đạo cao thủ như rừng, thêm một người không nhiều, bớt một người cũng không ít. Hà tất phải ép uổng ai!

Phong Trần tam cái đồng thất sắc.

Lôi Chấn Viễn cười lạnh nói:

- Xin hỏi các hạ, ai là kẻ có thể đại diện cho Trung Nguyên võ lâm nghĩa đạo?

Hoạt Tử Nhân cũng tức khí cười lạnh nói:

- Xem ra chúng ta nên ở lại coi thử đại diện cho Trung Nguyên võ lâm nghĩa đạo là những nhân vật nào để được đại khai nhãn giới.

Đoạn Phương ái mộ Uyển Nhi từ lâu nhưng mỗi lần tìm cơ hội đến gần người ngọc đều bị Triển Bạch đến dứt ra. Lần này Đoạn Phương xếp đặt lôi kéo cho được Uyển Nhi đến để nàng được tận mắt chứng kiến oai phong của mình, sau đó sẽ thừa cơ cầu hôn với nàng để thỏa mãn ước vọng "anh hùng sự nghiệp, mỹ nhân quyền thuộc".

Nào ngờ đại sự chưa thành, thì đám người này lại xuất hiện quá rối.

Lại thêm Uyển Nhi vừa nhìn thấy Triển Bạch đã vội đến bên chàng.

Đoạn Phương đang lúc phấn kích bỗng như có người tưới một gáo nước lạnh lên đầu, thử hỏi làm sao chịu được?

Dù sao thì An Lạc công tử tâm cơ cũng thâm trầm hơn Đoạn Phương, sợ việc giao kết minh hội còn chưa hoàn thành đã lại tạo thêm cường địch, nên vội vàng bước ra nói:

- Xin chư vị dẫn lòng, đừng nên tranh giành hai tiếng nghĩa khí. Thật ra lần này huynh đệ cùng Đoạn Phương công tử có ước hội võ lâm quần hùng. Việc này quan hệ rất lớn. Có thể nói Trung Nguyên nhân sĩ có đứng chân được ở Trung Nguyên hay không hoàn toàn phụ thuộc vào cuộc hội này.

An Lạc công tử thấy mọi người đang chăm chú nghe mình nói, lòng thêm đắc ý tiếp:

- Nam Hải môn tiên quân xâm phạm Trung Nguyên, tận diệt những người bất phục, khiến Trung Nguyên sắp rơi vào cảnh mưa máu gió tanh chư vị Ở đây chắc cũng có bằng hữu thâm tử dưới tay chúng rồi chứ chẳng không! Nay

huynh đệ cùng Đoàn Phương huynh liên minh ước hội với võ lâm nhị công tử và thất đại môn phái, cả những cao thủ độc hành độc bộ trên giang hồ, hầu nghị kế tiêu diệt Nam Hải môn trùng hưng uy danh của võ lâm Trung Nguyên.

An Lạc công tử nói đến đây, Đoàn Phương công tử ho khan một tiếng chen lời:

- Bản nhân lấy thân phận bang chủ Cùng Gia bang đứng ra chủ trì việc này?

Lời nói cao ngạo lại thể hiện sự ầu trĩ đến tột cùng.

An Lạc công tử biến sắc, Phong Trần Tam Cái cũng cúi đầu che giấu vẻ ngượng ngùng.

Phải một lát sau An Lạc công tử mới gượng cười nói tiếp:

- Không sai! Trước mặt thì Đoàn Phương huynh chủ trì việc này chờ khi cao thủ các nơi tề tựu đông đủ sẽ nghị kế sau...

Đoàn Phương công tử làm mặt giận, nói:

- Sao? Hai ta đã có thỏa thuận trước rồi kia mà?

An Lạc công tử gượng cười nói.

- Huynh đệ nói là tạm thời như vậy, nhưng nếu những người đến đây có ai đó thanh vọng cao hơn hai ta đương nhiên phải có quyết định khác đi rồi!

Lôi Chấn Viễn nghe hai đại công tử đối đáp nhau đã đoán được phần nào nội tình, thấy việc chưa đi đến đâu mà hai công tử đã tranh giành quyền vị, cười lớn nói:

- Xem ra đây là một thịnh hội ngàn năm một thuở, Lôi mỗ vô tình đi ngang đây kể cũng là một dịp may nhất định phải ở lại để được khai nhãn giới.

Nói xong quay lại nhìn những người cùng đi hỏi:

- Ý của chư vị thế nào?

Mọi người cũng cảm thấy cuộc ước hội hôm nay có nhiều vấn đề cần lưu tâm nên không ai lên tiếng phản đối. Lôi Chấn Viễn cười lớn tiếp:

- Chỉ cần Tam Cái các ngươi. không đuổi khách thì Lôi mỗ sẽ ở lại quấy rầy quý bang.

Phong Cái vốn đã vô cùng hồ thẹn trước giang hồ bằng hữu vì những lời lẽ cuồng ngạo vô lễ của bang chủ, nay nghe Lôi Chấn Viễn nói vậy vội nói lấp đi:

- Không cần nói nhiều nữa, hôm nay sẽ cho Lôi Phong tử ngươi được thưởng thức khiêu hóa đại yển!

Nhữ Quốc Hùng cũng cười lớn nói:

- Lão phu đi khắp đại Nam Giang Bắc đến nay mới được dự khiêu hóa đại yển!

Thật là vạn hạnh!

Hoạt Tử Nhân cười nói:

- Nhữ lão đầu! Người ta chỉ mời một mình Lôi Chân Viễn, có mời người đầu mà háo hức!

Phong Cái cười lớn nói:

- Người đừng có nôn nóng! Mời đương nhiên là phải mời hết! Cả hai anh em "Tử" mà "Hoạt", "Hoạt" mà "Tử" các người nữa!

Dứt lời cười ha hả đi dạo dò bang chúng chuẩn bị đại yến.

Cùng Gia bang đông người, làm việc gì cũng lẹ làng. Trong đại sảnh ở ngoài sân người đông như kiến, không đếm nổi có bao nhiêu bàn tiệc nữa!

Cùng Gia bang không bàn cùng chút nào, trên bàn tiệc cũng đầy đủ sơn hào hải vị có khác gì hạng phú gia chung minh đỉnh thực?

Bọn Lôi Chân Viễn cùng Nhữ Quốc Hùng, Thái Bạch Song Dật đều là những người hành tẩu giang hồ lâu năm. Những việc quái lạ như vậy không còn lạ lắm gì. Chỉ có Triển Bạch cùng tỳ muội Mộ Dung gia kiến thức giang hồ hạn hẹp, nay thấy Cùng Gia bang mời khách toàn những sơn hào hải vị, xứng đáng với hai tiếng "Đại Yến", thì không khỏi kinh ngạc đến ngẩn người!

Trên bàn bày ngoài tám đĩa tẩm tộ, đựng những món sơn hào hải vị ra còn có một mâm đồng lớn, trong mâm con một khối đất to lù lù chẳng biết là món gì và cách thức ăn ra sao!

Ngay trong lúc bàn tiệc được bày ra thì có vài nhân vật võ lâm đến.

Đầu tiên là Tường Lân công tử cùng Kim Thái Phụng soái lĩnh Kim phủ Song Thiết Vệ, cùng gần chục thuộc hạ phó hội.

Tiếp đến là Lăng Phong công tử cùng năm, sáu tên thuộc hạ, trong đó có một lão nhân tóc dài từng dùng Đàn chỉ thân công đả thương Tửu Cái ở Kim phủ đạo nọ là Mạc Ngoại Thần Quân Hách Liên Anh và Thiên Nhai Cuồng Sinh Triệu Cửu Châu, xem ra Suu Hồn chỉ của Lãnh Diễm Hồng chưa đủ sức lấy mạng lão.

Tốp thứ ba là Phàm Tổ Loan cải dạng nam trang dắt theo Kim thị Nhị Nghĩa, còn Phàm Thị Tam Kiệt thì không thấy đến.

Sau nữa là Pháp Hoa Nam Tông đệ tử Ngũ Âm Năng Thủ Tiêu Đồng cùng Thất Bộ Truy Hồn Ban Quế, Thiếu Lâm tục gia đệ tử Thần Quyền Đả Tinh Bộ Vân Phi, chủ tọa La Hán Đường của Thiếu Lâm tự Hồ Mục Tôn giả. Ngoài ra còn có Võ Đang Tam Đạo, Không Động Tứ Xứ, Diễm Thương Song Kiếm và Thiên Sơn Nhất Hạc Chung Minh của Côn Luân.

Chỉ có Nga My là không có cao thủ đến dự hội.

Cao thủ các phương tụ tập về đây quả là cuộc hội này không nhỏ.

Rượu qua mấy tuần đã nghe đây đó các cao thủ ào ào nghị luận, một vài kẻ bốc đồng đã xắn tay áo đứng dậy hoa tay múa chân, như thể muốn lập tức cùng Nam Hải môn phân cao hạ.

Triển Bạch không bị lôi cuốn vào không khí náo nhiệt của mọi người, chàng bình tâm nhận định. Võ công cỡ như Ma Vân thủ Hương Xung Thiên, Huyết chương hỏa long Diêu Bính Côn, Độc Kiếm Linh Xà Du Hóa Nam còn phải chết dưới chương của Hải Ngoại tam sát, trong những cao thủ tập hợp về đây một số ít có thể cầm cự hay ít ra có thể tự vệ mà rút lui được, đa số còn lại muốn kháng cự lại Nam Hải môn cũng giống như lầy trứng chọi đá... Bất Giác chàng thở dài.

Mộ Dung Hồng cùng Uyển Nhi ngồi ăn mà cứ nhìn mãi khối đất trong mâm lớn.

Mãi đến khi nhìn thấy các bàn khác bóc lớp đất để lộ thịt gà bên trong mới bắt chước làm theo.

Mộ Dung Hồng cùng Uyển Nhi giở bỏ lớp đất bên ngoài lập tức nghe hương thơm ngào ngạt, bên trong nguyên một con gà da gà lộ vàng ươm. Thử gắp một miếng bỏ vào miệng, vừa thơm vừa ngọt, hai người là thiên kim của Mộ Dung gia nhưng đây là lần đầu tiên ăn được một món thịt gà ngon như vậy!

Uyển Nhi dù sao cũng chỉ là một thiếu nữ ngây thơ, vừa thử một miếng vội kêu lên:

- Úi chà, món gà này ngon quá! Không biết cách thức làm thế nào?

Phong Cái cười nói:

- Cô nương ăn thêm đi, món này gọi là Khiếu Hóa Kê, ngoài người của Cùng Gia bang ra, không một đầu bếp nào làm nổi đâu!

Tửu Cái thấy Uyển Nhi tỏ vẻ hoài nghi, ngửa cổ hớp một ngụm rượu nói:

- Cô nương đừng thấy món Khiếu Hóa kê này rồi tưởng là đơn giản! Gia nhập Cùng Gia bang năm, mười năm không làm đại lễ bái sư thì chẳng ai dạy cho, món này cả đầu bếp của Hoàng Cung cũng không làm nổi!

Lại tợp một ngụm rượu nữa, cười lớn:

- Nhưng hôm nay lão khiếu hóa cao hứng tiết lộ cho cô nương cách làm, sau này làm cho trượng phu ăn...

Lão lại xắn tay áo ra bộ như làm thật, tiếp:

- Người ta nói làm khiếu hoá thì không cần vốn, thực tế muốn ăn trộm gà cũng phải tốn một nắm gạo mới xong. Tay cầm nắm gạo, nhớ là phải nhìn trước ngó sau.

Không thấy chủ nhà mới ngồi xuống tiến lại gần con gà, đi xòe tay đưa ra cho gà đèn ăn gạo. Phải nhớ kỹ là không được vãi gạo xuống đất, trộm gà mà vãi gạo xuống đất là đồ ăn trộm đại!

Lão nói tới đây mọi người cười râm lên một tiếng.

Tử Cái khoát tay:

- Đừng cười! Đừng cười! Để lão khiêu hóa truyền nghề cho nữ đệ tử!

Uyển Nhi cố nhịn cười để nghe lão nói tiếp:

- Chờ gà đến ăn thì dùng tay kia chụp lấy gà, xong nhét đầu vào cánh, bảo đảm gà sẽ không kêu! Kẹp gà vào nách tìm đèn chỗ vắng người, dùng đất sét đắp lên mình gà, càng dày càng tốt, hơi lâu chín một chút nhưng sẽ cho hương vị ngon hơn. Sau đó dùng củi đốt bên ngoài, độ chừng thời gian ăn tàn bữa cơm, sau đó gỡ bỏ lớp đất bên ngoài thì được món khiêu hóa như trên bàn đây!

Uyển Nhi tròn mắt:

- Không nhỏ lông?

Tử Cái tỉnh bơ lắc đầu:

- Không nhỏ lông!

- Cũng không rửa?

- Làm gì có thời gian rửa?

- Còn những thứ trong bụng gà?

- Đương nhiên là đến lúc ăn có thể bỏ riêng ra.

Uyển Nhi kinh hãi kêu lên:

- Ôi trời! Bản chết đi được!

Tử Cái cười hềnh hếch:

- Nếu sợ bản thì đâu đủ tư cách làm khiêu hóa nữa?

Mọi người lại được dịp cười ầm lên.

Bồng Đoạn Phương công tử đứng lên cao giọng nói:

- Im lặng! Mọi người im lặng.

Vừa nói vừa nhìn ra ngoài ra vẻ nghiêm giọng.

Lúc này trời đã tối hẳn, các bàn tiệc của bang chúng ngoài sân đã tàn, bang chúng không biết kéo đi đâu mất hết chỉ còn lại một số ít đảm nhiệm việc canh gác.

Đoạn Phương công tử sau một lúc nhìn ra ngoài, đã quay lại nhìn quần hùng giờ giọng "minh chủ" nói:

- Ngày hôm nay bản bang chủ mời chư vị đến đây, các vị đã không quản ngại đường xa tề tựu đông đủ, bản bang chủ cảm thấy vinh hạnh muôn phần!

Bồng nghe Triển Bạch hừ lạnh một tiếng, chắm tay vào chung rượu, hướng ra cửa sổ bán một chỉ. Một đạo kinh phong rít gió bay ra, chỉ nghe một tiếng hự nặng nề, tiếp theo là tiếng người ngã xuống đất đánh "bịch" một tiếng.